

kleine schrik beefde om haar mond. Dadelijk daarop ergerde zij zich even aan zijn lastige aandacht, maar die ergernis deed haar pijn terwille van hem. En nu, feitelijk voor het eerst, richtte zij zich rechtstreeks tot Thijs met een onbeduidende vraag, naar aanleiding van wat zijn zuster juist gezegd had over zijn examen, en door haar woorden zich veiliger voelend. Thijs bemerkte haar verwarring en had de grootste moeite om zijn aandoening te verbergen, maar antwoordde haar toch vrij kalm, en keek haar recht aan. Ze vergaten het onderwerp, waar zijn zuster nog op doorging, terwijl hun blikken elkaar vingen en vasthielden. Margreet voelde een blos in haar wangen komen, stond op en liep schijnbaar bedaard de kamer uit. In de gang keek ze bedremmeld om zich heen. Ze stond voor de paraplu-standaard; tusschen de kapstokken school een spiegelkje: ze duwde de jassen, die er hingen, op zij en keek zich aan. Een gloed brandde onder haar huid, haar oogen glansden vochtig; zij hield ze wijd open en kon maar niet zat worden van haar eigen aanblik, steeds dichterbij bracht ze haar gezicht bij het glas. De standaard klapte tegen den muur; ze schrok en liet los. Ze luisterde, hoorde wel stemmen in de kamer, maar de zijne niet; werktuigelijk streek ze de kreukeltjes glad, die haar greep in een van de jassen gemaakt had. Toen keek ze oplettender en zag dat het een demi van Thijs was; op de binnenzak stonden zijn initialen. Ze voelde de verleiding om te onderzoeken of er wat in zat, in zijn zakken; ze herinnerde zich vluchtig een tooneel uit een harer boeken: van een vrouw, die bij haar minnaar een brief op tafel vindt van een andere vrouw. Maar toen beknorde ze zichzelf: foei, wat deed ze mal. Haar hart klopte heftig en onregelmatig; ze haalde een paar maal diep adem om het tot rust te brengen. Er verschoof een stoel in de kamer en snel liep ze toen naar het kantoortje.

Matthijs intusschen verbeet zich van spijt, dat hij in dit prachtige oogenblik niet met Margreet alleen was geweest. Dan had hij

de rilling van genot, van echte verrukking niet behoeven te smoren in zijn opgezette spieren; dan zouden zijn lippen getrild en zijn borst zou gehijgd hebben. Maar nu had hij zijn ontroering moeten bedwingen en een oogenblik van waarachtigheid, zonder eenige namaak, was voorbijgegaan zonder dat hij er ten volle van had kunnen genieten. In zijn mismoedigheid begon hij te vreezen, dat zulk een ware geestdrift voor Margreet nooit weer in hem opborrelen zou; hij zag op tegen zijn verder liefdeleven en ging gedrukt naar zijn kamertje. Eerst later op den dag herinnerde hij zich weer dat Margreet een kleur gekregen had, om hem, en dat troostte hem een weinig. Telkens wanneer de moedeloosheid hem begon te drukken, dacht hij er aan terug; iedere maal zocht hij er meer achter en zei het hem minder.

Toen Margreet hem den volgenden dag weer zag, ontroerde ze zoo sterk dat het haar borst benauwde. Thijs liet haar door zijn blikken duidelijk merken, wat zijn gevoelens waren; hij zag haar verwarring, maar zijn blijdschap hierover werd bedorven door een knorrig ongeduld.

Na de koffie verlangde Margreet al dadelijk naar het theeuurtje en zoo dikwijls zij aan Thijs dacht moest ze hijgen van verrukking. Ze vond 's middags de grappen van de anderen vervelend; een smartelijk fel verlangen doorschrijnde haar om met hem alleen te zijn; ze zag met een schaamte vol genot, dat hij nog zoo jong was, nog een kind maar. En terwijl de stemmen om haar heen bromden als een mis, bekende zij zich zelf dat ze lief had.

Toen zij alleen was en de eerste verrukking voorbijgegaan, dacht ze aan haar boeken en dingen, die ze daarin over de liefde gelezen had. Maar dat alles leek haar ver af en onwezenlijk. Ze vond in haar herinnering geen enkele bruikbare aanwijzing voor wat ze doen moest, nu zij werkelijk liefhad; er kwamen nu praktische overwegingen in haar op, die zij wel begreep